

Slovinci!

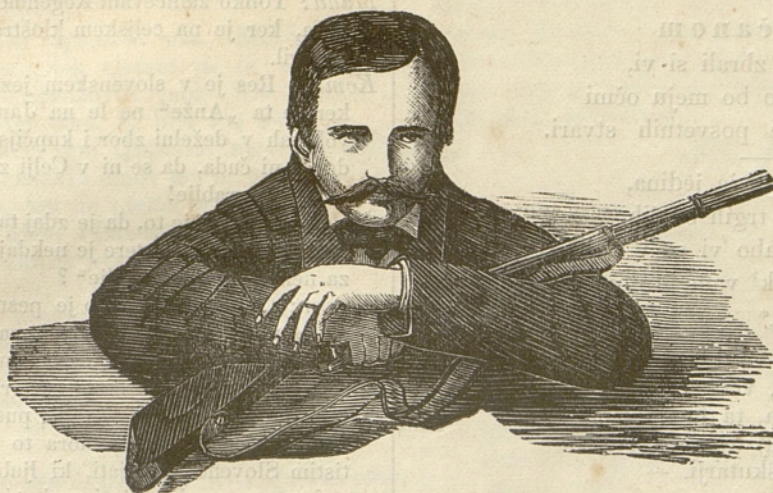
Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjedininimo se!!

Živio!!!



JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajaleca domovine! —

JURI S PUŠO zabavlja vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu. — Ako bi utednola Policija kako število konfiscirati, — pa saj imamo tiskovno svobodo!

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga po vsi avstrijski deželi le za malo denarjev, i sicer celo leto za 1 f. 20 kr, 6 mesecev za 60 i četrť leta za 30 kr.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti c. kr. pošte. — Za 5 kr. ga lahko vsakdo, še Lahon! — v žep vtakne

Kralj Matjaž.

(18..)

Kaj nek gorijo ognji pri vsacem trgi, vesi?
Saj nej Ivanjih dnevov, to vendar niso krési!
Kaj nek se šum narasta v hribé, v dolí širé,
Da vsa letala zračna, i vse zverí beže?

Kaj nek rohní okoli, da zemlja se potresa?
Kaj se kadi po cestah, da se temné nebesa?
Kaj se blišči v daljini krivaje zemlje tlak,
In kaj nad totim bliščem se vije v sinji zrak?

Vijó v pod nebo sivo tromastne se zastave,
Zastave oj slovenske: rodeče-bele-plave;
Od hoda naših pešcev po cestah se kadi,
Krdel orožje-svitlo v deljavi se blišči.

Množi se ropotanje od vožnje težkih topov,
Potresa krog se zemlja od konjaniških tropov;
I šum od neštevilnih narasta se posad,
V znamenje burnih časov plameni so grmad.

So časi sožni prešli; — minola so stoletja,
Da po slovenskih zemljah ni bilo takâ vretja;
Odkar je bil premagan naš Gobec, kralj Matjaž
Ni bilo mrgolenja, ne hrupa tacih baž.

Narodi tuji, divji od tiktat so nas klali,
Pravice naše stare nogami so teptali,
Grozivne so pogûbe pripravljali nam grob,
Ošabnosti njih grizel je nas otrovni zob.

Smo delali 'im robote, nosili desetine,
I tlako ino davke od dolov i planine;
Vsoj siloj, vsoj zvijačoj sovražnik nas je trl,
I da bi še strpeli bi kožo nam odrł!

Trpljenja bodi dosti! — Sloven na noge vstaja,
Osveta, šiba božja, osrče mû napaja,
Prijateljski spet roko podaja bratu brat,
Vse spravlja se za pravdo, za dom, svobodo v rat.

Vse giblje se i ziblje po vsacej stezi, cesti,
Množi ropot vojaški na slehernem se mestí,
Od deleč ino blizu, od vseh slovenskih žup
Opasani orožjem hité vojaci vkup.

I kralj Matjaž pred njimi na čilem šarci jaha,
V oklepu i čeladi, z mogočnim mečem maha.
Vojaški šum prebudil ga v temnih je zidéh,
Zapahe razrušivši mej svoje pride v speh.

Častito brada siva do petû mu se vije,
Izpod obrvû belih žar očijû mu sije.
Postaviv v vide svoje, razmotri celi red, —
Po širnem bojnem polji odmeva grom besed:

„Zdaj sleherni pospeši,
Se vrzi vragu v drob,
Da meščevanje treši
Ga naše v večni grob.

„Saj dosti je trinožil,
Nam kaj krvi popil,
Soženstva lance krožil,
Brezbožnosti učil.

„Podajmo mu plačilo
Za breštavilo mok,
I blagostanje klilo
Bo spet iz naših rok.

„Da od sih mal v svobodi
Slovenski bode sin,
Prinesti skrb nam bodi
Tlačilniku pogin.

„Za pravdo zaženimo
Se v grozni boja grom,
Da vragov iznebimo
Svoj dragi, mili dom!

„Naprej tedaj v prekleto
Pošast ostudno v boj,
Za dom, prostor, osveto
Naj teče curkom znoj!“

Tak srca jim ogreva, tim k hrabrosti spodbada,
I šum i hrûm vojaški, i krik i vrisk zavlada;
Razjarjeno se vrže v nasprotnika druhal,
I Bog, če je pravičen, mû zmago bode dal!



Tržačanom.

Župana ste Angela zbrali si vi,
Prepozno vam počlo bo meu očmi
Da Angel ne ume posvetnih stvari.

Trgovina vam naloga je jedina,
Tržite Tržačani po trgih svojih,
A ne trgajte mej sabo vi se v bojih,
Zemlje ne trgajte, k' vam je domovina.

Drobtine.

Kdor ne sluša, večkrat čuti,
Kdor ne uboga, ta trpi,
To pač naj bolj dobro veste
Ubogi vi nemškutarji. —

V Slovenji slovenski živimo ljudje,
Ki v prsih imamo pošteno srce,
V poštenih pa sreih ljubezen gori,
A vendar le spet za poštene ljudi;
Kdor torej lastnosti prelepe te nima,
Opravit z Slovenci naj dosti ne ima,
Naj bolje za tacega „móžčka“ je,
Če tje gre, kjer opice gugajo se! —

Slovénec je ljubil od nekda srčno
Bogá in cesarja pa svojo zemljo.
Slovénec to vse tud' še ljubi sedaj,
Das' zemlja njegova pekél je ne raj;
Da tlá pa bi svoja očistil „kopriv“,
To delal Slovenec bo, dokler je živ! —

Filodemus.

Ravnopravnost comme il faut.

Od pamtiveka lojalni Slovenec ima v Primorji za delilce ravnopravnosti narodne ljubeznjive — italianissime, drugod pa Dežmanove starokopitne, nemškobirokatične „jogre“, ki so se pod sedanjim ministerstvom zavoljo ljubega kruhka spremenili v vladne — liberalissime. Prvi kakor drugi čenčajo, da je Slovenec srečen i svoboden, ker tudi njemu velja glasoviti §. 19. — Ako pa djansko ravnopravnost narodno zahtevajoči Slovenec enemu ali drugemu teh gospodov reče: usliši me! — dobi navadno od enega kakor od drugega odgovor: piši me — Herz, mein Herz! was willst du mehr?

Sokol in Čuk.

Sokol: Za božjo voljo! Zdaj nam na prošnjo „Taglata“ vže tabore prepovedujejo, v Trstu napravo po ustavi dovoljenih društev ovirajo, v Ljubljani obstoječim našim društvom po ustavi garantirano svobodno gibanje kratijo, slovenske rodoljube iz Slovenije preganjajo, a hude nemškutarje na Slovensko zaganjajo, za pravico i svobodo boreče se slovensko časopisje neusmiljeno zatirajo — kaj pa bo iz tega?

Čuk: Nič hudega. Saj nam namreč še vedno ostanejo lahonski, magjaronski i nemškutarski liberalizem, to troje.

Sokol: To je spak, da je ravno to troje tako, da nam in vsem drugim lojalnim Slovanom iz srca krade drugo „troje“, to je: vero, upanje i ljubezen do Avstrije, brez ktere trojice Avstrija živeti ne more.

Nedolžno preganjani Korliček.

(Iz Kleine Erzählungen.)

Blatnikov Korliček imel je ljubeznjivo mater, ktero je tudi on tako pristrčno ljubil, da jej je iz same goreče ljubezni dan za dnevom v obraz pljuval, brce delil, živi jama kopal i še druge take „ljubeznjivosti“ skazoval. — Kaj pa nečloveška mati? Mesto da bi mu za tolike ljubeznjivosti hvalježna bila, vzela je v svojej slepoti celo šibo v roko, s ktero se brani toliko ljubeznjivih ljubeznjivosti ljubeznjivega sinka. Po vsej pravici toži zdaj nesrečni Korliček zoper surovo i nespodobno vedenje nehvaležne razdivjane matere. Nedolžno preganjanega Korlička pomilujejo vsi tur—norski pajdaši njegovi.

Komar i Muha.

Muha: Toliko zaničevani Regenmož je vendar le poštena slovenska duša, ker je na celjskem klostro — ali klobuštrovanji slovenski govoril.

Komar: Res je v slovenskem jeziku zoper Slovence rentočil, ali ker je ta „Anže“ ne le na Jančjem, ampak tudi pozneje pri volitvah v deželni zbor i kupčijsko zbornico tako gorke po nosu dobil, ni čuda, da se ni v Celji zdržati mogel, da bi ne zavpil: Proklete grablje!

Muha: Kako pa je to, da je zdaj tagblatarski Anže tako salamensko hud na „grablje“, ktere je nekda sam imenoval „najboljše mazilo za nemškutarske žnablje“?

Komar: O, za tako mazilo je pesnik „prokletih grabelj“ še dandenes vnet. To je očitno pokazal v popisu izanskega punta in šoštanjskega tepeža. Gosp. pesnika, kakor je sploh znano, še celo srčno veseli, če se mesto grabelj drugo, bolj zdatno mazilo rabi, na pr.: bajoneti, sablje, puške, palice svinčenobunke i. t. d. Razložek je le ta, da mora to mazilo ne nemškutarjem, ampak tistim Slovincem veljati, ki ljubijo glas slovenski, ki svoje narodno pravo zahtevajo i ne hoté biti podlaga tujčevi peti.

Muha: Saj tudi Dežman ljubi glas slovenski. V Celji se je v slov. jeziku pričujočim slovenskim delalcem dobrikal, jih ljubeznjivo božčeval in enega slov. kmetovalca je celo javno poljubil. Ne rodo-, nego svobodoljubje Dežmana od Slovencev loči.

Komar: Policist Dežman pa svobodoljubje — hahaha! Koder se ta ovadah i veliki inkvizitor s svobodoljubjem bahá, podoben mi se zdi onemu „poštenjaku“, ki je rekel: Malo prigoljufam, malo ukradem, samo da se „pošteno“ živim. — Komedija pa, ktero je v Celji z najetimi slovenskimi delalci vganjal, ni nič novega. Nemškutarski knjez Ingo je pred 1000 leti na Koroškem s kratkovidnimi slovenskimi kmetovalci enako komedijo vganjal, to se ve da, v popolnoma nasprotnem obziru. Da so pa zaničevani i zasmehovani plemeniti Slovenci prav dobro umeli, kaj so Ingovci s svojim „nemškim pravoverstvom“ i prilizovanjem namerjavali, pričuje nam jasno i glasno to, da se nekda čisto slovenski Gorotan dandenes vže „ein kerndeutsches Land“ imenuje, v katerem je komaj več tretjina Slovencev, i še ti se večidel svojega živjenja razodevati ne upajo, ki se zarad slovenstva zdaj neusmiljeno preganjajo kot sovražniki edinoizveličavne kulture, ker se kot sovražniki edinoizveličavne vere več preganjati ne morejo. Tako skušajo nemškutarji Slovence zdaj s preganjanjem katoliške cerkve zatreti, kar jih do zdaj z njeno pomočjo zatreti niso mogli. Kaj pa pomenja kuševanje tistega človeka, ki stoji v tesni zvezi z biriči, vojščaki i sodnijskimi hlapci, to — draga moja Muha — ti menda razlagati ni treba. —

Turnarček in žabe.

Kuak, kuak, kuak, kuak!	Kuak, kuak, kuak, kuak!
Ti turnarček si nam enak;	Ti turnarček si nam enak;
Mi smo tiste „komorele“	Ko si tekeli ino kihal
Ker smo „slavo“ ti zapele,	Od tegote, jeze, pihal,
Pri odhodu v Janče — jele	Od sramote „brke“ vihal:
Smo ti kuakati — kuak, kuak!	Smo ti kuakale — kuak, kuak!

Kuak, kuak, kuak, kuak!	Kuak, kuak, kuak, kuak!
Ti turnarček si nam enak;	Ti turnarček si nam enak;
Ko na Jančjem si razsajal,	Ko „zmago“ si na hrbtu nesel
Narod slavski si izdajal,	„Slavo“ pa na nos obesil,
Mu pravice njega grajal:	Ko si v strahu se ves tresel:
Smo ti kuakale — kuak, kuak!	Smo ti kuakale — kuak, kuak!

Kuak, kuak, kuak, kuak!

Bil bi zopet nam enak,
Ako kdaj še vbogo revče,
Hočeš iti v Janče, Veuče:
Zbrale skup' bi naše pevce,
In ti kuakale — kuak, kuak!

Bičekov fante.

Pridigaj, kar hočeš, je rekel nekdo, samo od mene, ki te izpodkopujem.

Nacek: Zakaj nemškutarji pravijo: beseda „liberaluh“ pomenja to, kar beseda „Lump“?

Bokalček: Zato, ki oni gotovo mislijo: vsaka črka te besede ima svoj pomen, in se te predstavljajo tako. Lump ist Beipflichtsweife Ein Renegat Als Lügner Und Heuchler.

P. Laninski.

ETIMOLOGIJA.

Vsa v porabo prihodnjemu slov. Cervantesu.

- Dežman** = *don Quixot de la tagblatna vas*. Morda bi bil dober tudi naslov: *don Quixot de la mavha*. — Ilustracija: kakó grozoviti mož Slovence v nemško mavho tura, bi bila kaj lepa.
- Germanija** je Dulcinea slov. don Quixota; njegovih zdihljejev ne čuje, junaških činov mu ne štuje, marveč ga še zasmehuje, kar je njemu najhuje!
- Čelada** mambrinova na glavi blatnega don Quixota nij brivska skleda, ampak visoka, črnosvitla, kulturo-nosna pinja.
- Kljun** = *Sancho-Panza* je praktičnejši od don Quixota, ne bori se za kar si bodi, ampak samo za kruh, se ogiblje hudih bojov, si raji vzame odpust.
- Razlag**, mož ki bo razlagal vitezu žalostne postave, da Slovenci se ne dadé več tako lahko razgnati, kakor ovce.
- Tagblatt** = *Rozinanta*, na kojem slov. don Quixot jaha, i srdito krog sebe maha, pa ne da bi komu delal straha, temuč le homeričen smeh haha!, ker nij z najdel strelnega praha.
- Zarnik**, mož ki je sposoben dokazati vitezu de la mavha, da mlini slovenske opozicije niso vetrnjače.

Nove znajdbe ogenj.

Snoč sem pa v Ljubljani bil	Oho. si misli, ognja dost
Tam doli v blatni ul'ci,	Ima možiček tale!
Sem ogenj delat' se učil	Imél za ogenj kmet priprost
Po čudni znajdbi novi:	Leskeče je očale.
Nek' paver smotko če prižgat',	Pritišne eno gorko mu
A v žepu ognja nima;	Nevkretna kmečka roka;
Si vedel koj je pomagat',	V medlev'cah sanja se možú,
Z glavó vesel' pokima.	Da z Jančani se poka.
Si misli: kak se iskre vspó,	Zavé se, zdrami, gleda krog.
Če z bučo kam oplede;	Očal, „cilindra“ iše;
Se ve da tud je vse eno,	Pobere se i zajčjih nog
Če jo s pestjo omede.	Prot' domu jo pobriše.
Mislé tako ga sreča mož,	Si s „fortšritsgajstom“ zmiže
Ki nesel je „blamaže“;	„žlak“
Da je nemškutar, kmetu že	S „tagblatom“ se obveže;
Na zidu senca kaže.	„Proklet zabiti kmečki spak!“
	Zagodrnja in — leže.

J. Košir.

Nove národne pesmi.

„Pokati—pokati—pok — — pokati—pokati—pok!“ bobnelo je po blatnej vasi neko črno noč. Jez sem ravno „pohšteberal“ ljubljanskega Moniterja, po domače: Tagblata. „Hencej, potres je!“ mislim si. „Oh, ko bi se vendar zrušila tista zapeljiva čitalnica, ki je že toliko naših ljudi premotila in zapeljala. Nihče že ne pogleda več kazine. — Ná — kar pa plane notri moj gospod, prepaden, in bled kot prazna ruta.

„Uh, presneto, potres je, gospod, kaj ne?“

„Vrag vedi, da res, potres ali pretres, kakor se ti ljubi. Meni se vrti po glavi. Hitro, teci, postopač nemarni; kaj stojiš in zijaš, teci po Friceta. Meni je slabo, moč me zapušča!

Nikol več, nikol več — v nobeno ne vas,
Dobé se kľofute — in breca pod pas.“

Te vrstice je pel z grgrajočim, raztrganim glasom. „Aha!“, mislim si, „nocoj ga ima mož pod klobukom. Ti grdaveš ti, Bog zná s kom sta brundala po mestu.“

„Gospod, ne zamerite, ste ga malo pili, no, malo preveč, pravim, kaj ne? Ali je močen, vas neče, ali hočete grablje, da se oprete nanje? Nu, nič ne dé, kedar se vam izvrtí, bo pa dobro.“

„Stran, stran!

Po Friceta po Friceta, — po moj'ga ljub'ga dohtarja!“

„Kaj veljá, nocoj se je nekaj naredilo, karkoli že“, pravim sam sebi.

„Prokleti slovenski drvarji!“ divje zarujove in se vrže na postelj. Jez pa zdirjam, kar so me nogé nesle, po Friceta.

„Cingele, cingele, cing! Cingele-cing —!“ drat se je vtrgal.

„Boz is ten?“ oglašil se čez nekaj minut zaspana glava.

„Šnel, šnel! Moj gospod umira!“

„Bohin den?“

„Cvingburg, blatna vas!“ in zopet sem jo vžgal nazaj.

Pozneje sem izvedel vse na tanko, kar se je bilo zgodilo ono osodepolno noč. Ves razsrjen zaradi drvarskega napada, tolažil sem gospoda: „Nič ne marajte, pri prvi priložnosti, ko pojdeva „komedijo“ igrat, zlezem na „kurijo grédo“, ter oberem Slovence tako, da jim bodo lasje po koncu vstajali od groze, vam pa postavim spominek takov, da bo strah delal še prihodnjim nemčonom.“

„Moj spominek.“

Kak rudi mi moje lice,
Kak plamika luč oči,
Kak tekó iz njih solzice,
Ki kľofuta jih rodi.

Motto.

- | | |
|---|--|
| 1. Kdo rojen prihodnjih
Bo „Jurju“ verjel,
Da v letih nemčonskih
Kľofuto sem vjel. | 5. Sem malo pojokal,
Od tal se pobral,
Prot domu sem stokal
In rano izpral. |
| 2. Cilinder, očala
Zletela po tléh,
Polcaja pa pala
Obá po zobéh. | 6. Brž vsmiljeni Frice
Obvezal uhó,
In „flašter“ na lice
Pritišnil mehkó. |
| 3. Kar „stara“ učila
Zarobljeni rod,
Je dobro pribila
Mi kmetiška kost. | 7. Sva trdo molčala,
Legala vse vprék,
Al kmalo spoznala,
Da vé že vsak štrk. |
| 4. Po glavi je š'melo
Bolelo zeló,
Vse živce razvnelo,
Da kihal sem zló. | 8. Tak divja mladina
Pobija mi moč,
Nezvestega sina
Kľofuta rekoč: |

9. „Ne hčere, ne sina
Po tebi ne bó;
Dovolj je spomina: —
Kľofute pojó.“

„Kľofutanemu.“

Kdo zná
Grdeta odgnati, ki tebe kľoftá!

Kdo vé
Rokó mu odbiti, ki sega v lasé
Od leve do desne, da lasci bolé!

Kdo učí
Zabranit' ušesu kmetiške pesti,
Če noč ga strahotna od zunaj dobí,
Če varha bežita, da vse se kadí!

Kakó
Bit' hočeš nemčur, in ti prehudó
Za všesom nosit' kľofuto trdó!

Nosú
Se svojega spomni, pa drž' se domú! —

Národní postopač.

DOPISI.

V Planini, 27. noč meseca *kunt nomta* obročnega leta 1869.

Dragi feldeajgmojster Jurček, streljavec nemškutarjev i nemčuric! Ni davno, ko je pri nas pešica nemškutarjev nam nasprotovati hotela, pa — pre malo njih je bilo, in še med tistimi so se nekteri pozgubili n. p. „bos diže tumen Šlobenjer“. ki ni duha ne sluha več od njega, in zopet drugi „konšarmadinarji“ so šli ščurke (švabe) iskat. Mi smo torej že pozabili o teh čkutarčkih! — Zdaj pa se hoče društvo gospodičin ostanoviti, katero bo nalogo imelo na vljuden pozdrav „dober večer“ — *kunt nomt!* odgovarjati. Al so te besede tajé al španske, al drugega jezika — pripuščam sodbi umne Tvoje glavice, in ako bi jih iztuhtal, poprosim Te, da jih blagovoliš meni naznaniti. (Brž ko ne so *neumarktler slobenisch!* — Juri.)

Kakor je meni znano, ima to obročnato društvo do zdaj še le 2—3 ude, — al vendar da so! Upam da bode pri tem ostalo, zakaj da imamo pri nas vrle Slovenke, tega še Dežmuševa branjevka ne dvomi — in da se te v novo društvo ne vpišejo, bodem pa jaz skrbel. Ako se zgodi da obročnato društvo razpade, z veseljem ti to naznanim, če se bo pa razširjati začelo, — Ti bodem „telegrafiral“, da z svojo puško semkaj primahaš in vse tukajšnje nemčurke — z debelimi krogliami postreljaš. Da si mi zdrav in vesel! — Tvoj „rekrut“

Mir. Planinski.

Iz Črmošnic na Kranjskem. (Izv. dopis.) Tistega volka, ki nam je letos pri naši živinici toliko škode napravil, smo hvala Bogu, vendar pokončali. Preden je poginil, renčal je strašno, da nimamo na Kranjskem še duha ne sluha o pravem svobodnem gibanju.

V Gradcu. — Dragi Juri s pušo! Gotovo bode tudi Tebi znana knjiga, ki sem jo lani na Petrovo in Pavlovo na svitlo razposlal, pod naslovom: *Hrvatske narodne pjesme i pripoviedke*, i rodu i svietu predao RikardoFerdinando Plohl Herdvig ov. Ta knjiga že zdaj po celem svetu slovi, in v najimenitnijih krogih citirajo se verzi teh mojih pesmi. Pa ker me še nikjer nihče ni javno pohvalil, prisiljen sem, se sam pohvaliti.

Posebno lepoglasje nahaja se v sledečih pesmih:

1. „Zajec ima iglu, cimbuje“ i. t. d.
2. „Pitale su ciganice, gde su cigani?“ i. t. d.
3. „Tiri, tiri tinje, ja sem pasel svinje“ i. t. d.
4. „Čigu, čigu vrabec, pogorel je gradec“ i. t. d.
5. „Dini, dini lana, vozi baba bana“ i. t. d.

Se ve da so nekteri verzi ostalih pesmi tudi blatni, ali take malenkosti se vsakemu pesniku odpustijo, posebno meni, *qui stans pede* v jedni uri sto verzov skujem. Brez vse hvale ne morem dovolj priporočati te knjige! Tedaj še samo Ti dragi „Juri“ blagovoli enkrat vsem Tvojim p. č. bralcem razglasiti, naj si pridejo po njo; imam še njih 100, vsaka se dobi po 05 kr. s to obljubo, da bo vsaki tisti, kateri to knjigo kupi, tedaj kdaj bo Starčević ban in jaz minister, dobil mašno službo. Še enkrat te prosim dragi „Juri“ hitro to naznani z enim pokom, ker silno evenka potrebujem; imam že staro potroto oglodano palco na treh mestih z dratom zvezano, in raztrgane blatne škornje, takó, da so že v zimi, kdajkoli sem se na ulico pokazal, vsi otroci za meno kričali s prstom kazaje: *Schau schau das froatische Exemplar!* Če boš mi to „dragi Juri“ prihodnjik razglasil, kmalo Te zapišem za častnega uda „danice“, če pa ne boš, Bog Ti pomagaj tedaj, kdaj bom jaz veliki sodec, ker ti „Juri“ še sam ne veš, ki vrag še z mene biti more.

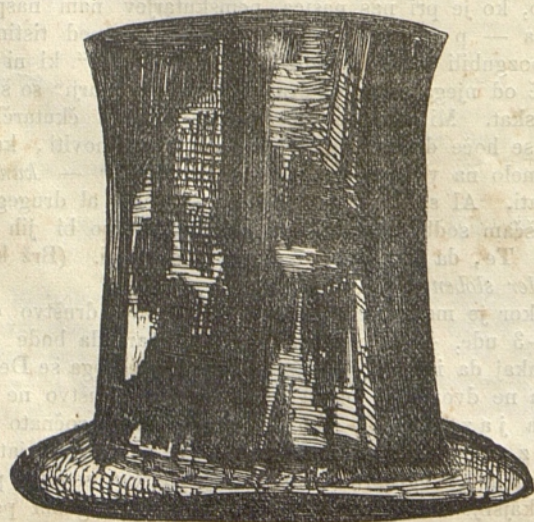
Rikardo Ferdinando Plohl Herdvigov,
bilježnik.

Tržačanja, ktera sta kljunu album podarila.



Tržaški okoličanje

so namenjeni kljunu tako-le pinjo podariti:



Sposoben grb za Regenmoža,
ako bi ga nemškutarji v „žlahtni stan“ povzdignoli.



Juri s pušo

priporoča častitim bralcem svojo mlado nevesto **Jadransko Zarjo**, ktera ima do denes le pičlo prijateljev, še toliko ne, da bi mogoče bilo tiskarne stroške plačevati. Prosimo tedaj vse vrle Slovence, naj blagovolijo „Jadransko Zarjo“ kolikor mogoče podpirati in priporočati, da „Jurijo s pušo“ saj v škodo ne bo. — Čast komur čast! Nabrali so do zdaj za Jurijevo nevesto:

Gosp. Mir. Planinski v Planini 20 naročnikov;

Gosp. F. F. v Gorici 13 naročnikov;

Gosp. France Šabec, trgovec v Podgradu 12 naročnikov;

Gosp. Br—n pri Ljutomeru 10 naročnikov;

Gosp. Svetozar Galac, knjigar v Zagrebu, 9 naročnikov;

Gosp. Fr. K—s v Celji 5 naročnikov.

Kar se sl. čitalnic tiče, naročenih je — 7! Rojanska in Vranska naročili si ste vsaka po 3 iztise.

„Juri s pušo“ izreka imenovanim gospodom srčno hvalo in želi da bi jih tudi drugi rodoljubi posnemali.

Jadranska Zarja izhaja 1. in 3. nedeljo v mesecu; naročnina znaša: za celo leto 1 f. 20 kr.; za 6 mesecov 60, in za četrt leta 30 kr.

Novi naročniki dobodo 1. in 2. št. (meseca septembra) brezplačno.

Naročnina naj se pošilja izključljivo pod napisom: „G. H. Martelanec, vrednik v Trstu.“

Priposlano.

Podpisani daje sl. občinstvu na znanje, da bo v kratkem odprl učilnico za bahače, širokousteže in mešetarje, kakor tudi štacuno, v kateri se bo svaki dan dobivalo izvrstno Dežmanovo maslo, frigan želod in druge kulturonošcem dišeče jedi.

V Planini.

Bukvič,

bivši berič, zdaj agent liberaluhov, in ogleduh.